

Мютесарифина поблѣднѣ и не продума нито дума Служащитѣ при него яга набързо скриха пакъ главата въ торбата; само любопитнитѣ успѣха да видятъ златнитѣ коси и гладкото лице, безъ мустаци и брада—чуденъ бунтовникъ! Зиптиитѣ заловиха Катжрджията за рамото и по-скоро го изнесаха, отъ колкото да го откарать отъ площада въ затвора. Мютесарифина глѣда прѣдъ себе си лицето на Елена повече прѣкрасно нежели когато и да е, но мъртво, и сѣмъ той е като не живъ. Никой не смѣе и не иска да попита какво се е случило съ него. Неговата скърбъ почетаха съ мълчание: така се изразява участието на Истокъ. Нека страдаатъ душата и сърдцето, ще се помжчатъ и ще истрадаятъ своята печаль; любопитството и утѣшението докарватъ до отчаяние, раздразяватъ и убиватъ душата и сърдцето.

На другиятъ край на площада Вейсъ-ага тури торбата при краката на Птичийтъ Синъ.

— Азъ изпълнихъ твойтъ приказъ и мога сега да остана при тебе, да бѣда както прѣди твоята рѣка.

Кушчу-оглу тайно съ другитѣ раствори торбата и дълго глѣла въ нея, но не мигна съ окото си.

— Тя не трѣбваше да живѣе и не живѣе! благодаря!

Двѣтъ сестри си отидаха отъ свѣта въ младата възраст, още безъ да се нарадватъ на живота; во тѣ си поживяха съ такъвъ животъ, какъвто се обикна на тѣхното сърдце и душа; двѣтъ прѣлѣтнѣ звѣздички изгаснаха; може би на онзи свѣтъ ще имъ бѣде по-добрѣ.

Петъръ Катжрджията насити своето отищание и своята ревностъ, но го надви жалостъта; и раскаянието уби въ него живота; той лѣжеше безъ чувства въ затвора, прикованъ о земята не съ желѣза, а отъ болѣстъ.

Вейсъ-ага изпълни запсвѣдъта и не се огорчи отъ навършеното злодѣйство; той, като вѣрно куче, лѣжеше при краката на Кушчу-оглу и го глѣдаше въ очитѣ.

Въ мѣнастиря Свѣта Богородица не можтъ да дойдатъ на себе се: двѣтъ млади Българки, почти калугерки сж убити прѣдъ мѣнастиря когато тѣ, като видѣха ста-